

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1080

26.11.2023 (134)

Michael Kühnen

Politisk soldatvirksomhet: SAs tradisjon og ånd

Del 3

TRAGEDIEN OM SA (1933/34)

30. januar 1933 så ut til å oppfylle alle de revolusjonære krigernes forhåpninger: Seieren var vunnet, Føreren var blitt rikskansler, NSDAP var blitt den ledende politiske kraften i den tyske nasjonen, stormtroppen vokste uimotståelig - i juni 1934 bar allerede mer enn tre millioner tyske menn stolt SAs brune skjorte; stabssjefen var blitt riksminister og ble på rikspartikongressen i september 1933 symbolsk utpekt som den sterkeste personligheten etter Hitler og nesten jevnbyrdig med Føreren. I bakgrunnen vokste likevel en berettiget misnøye i SA:

Det ble snakket for lite om realiseringen og gjennomføringen av den nasjonalsozialistiske revolusjonen, for mye om et "nasjonalt opprør" som nå var fullført. Men en allianse og et kompromiss med den fortsatt mektige reaksjonen i Reichswehr, administrasjonen og økonomien var ingen seier, bare en halv suksess. SAs kamp hadde alltid vært mot rødfrenten OG reaksjonen, helt siden de første nasjonalsozialistiske revolusjonære ble forrådt og skutt ned av reaksjonen 9. november 1923. Rødfrenten var konsekvent blitt eliminert og endelig nedkjempet etter 30. januar 1933, den nasjonale revolusjonen hadde seiret - men hvor var den sosialistiske revolusjonen, som nå konsekvent skulle og måtte eliminere reaksjonen?

Selv Førerens siterte nyttårshilsen, til tross for all sin påtagelige varme og

takknemlighet, lød merkelig uklar og utvasket:

Reichswehr skulle fortsette å beskytte riket utad, men SA innad? Hva skulle det konkret bety: beskyttelse innad, det måtte jo egentlig bety kontroll over hele statssikkerhetsapparatet og omorganisering av det. Men det kunne det ikke være snakk om - selv om SA gjentatte ganger ble brukt som "hjelpeløst" og en rekke SA-ledere ble utnevnt til politisjefer, var politi- og sikkerhetsapparatet på ingen måte underordnet SA-ledelsen som helhet, slik det ville ha vært nødvendig og påkrevd for at SA virkelig skulle kunne oppfylle denne oppgaven. Hadde Röhm måttet overta Innenriksdepartementet for dette formålet? - Det var det heller ikke snakk om.

SA-ledelsen var også skeptisk til "arbeidsdelingen" med Reichswehr:

De nasjonalsosialistiske revolusjonære rundt Ernst Röhm var nesten alle tidligere frontoffiserer og senere frikorpssledere - politiske soldater som hadde blitt tvunget ut av Reichswehr og for lengst hadde innsett at denne tilsynelatende apolitiske styrken i virkeligheten var et høyst politisk maktmiddel for reaksjonen. Ernst Röhm og hans stab forsto revolusjonens logikk: En revolusjon er først virkelig sikker når den har skapt sin egen revolusjonære hær!

I første halvdel av 1934 ble derfor de interne spenningene stadig sterkere: SA krevde en "andre revolusjon" mot reaksjonen, og som et avgjørende skritt i den retningen krevde de at SA skulle omdannes til en væpnet folkemilits, og at egnede ledere og underledere skulle overføres til Reichswehr som offiserer og underoffiserer for å kunne kontrollere det politisk. Kombinasjonen av disse to elementene - oppbyggingen av en liten nasjonalsosialistisk elitestyrke med høy teknisk kompetanse, stor slagkraft og rask innsatsevne, støttet av en folkemilits bestående av praktisk talt alle menn i militær alder - skulle føre til den ønskede nasjonalsosialistiske folkehæren under ledelse av SA-staben, og de avgjørende maktmidlene skulle vris fra reaksjonens hender.

Dermed kom SAs gamle dobbeltkarakter stadig tydeligere til syne igjen: Selv om det alltid hadde vært en uinnskrenket underavdeling av partiet i samsvar med partiets selvbylde, ville det nå ikke bare bli en militær enhet igjen, som tidligere, men også være fremtidens revolusjonære folkehær! Det var jo dette Röhm allerede i 1919 hadde utpekt og forfremmet den til. Til syvende og sist var det slik han alltid hadde forstått sin oppgave som SA-leder. Og dette samsvarte også - som nevnt - med logikken til NSDAP som et revolusjonært parti, som hadde hevdet: **"Partiet kommanderer staten!"**

I sine avdelinger hadde partiet allerede under kampene etablert en "skyggestat" som etter revolusjonen skulle trenge inn i det borgerlige statsapparatet og

omdanne det i nasjonalsosialistisk forstand. Og i denne skyggestaten hadde SA alltid hatt rollen som den fremtidige folkehæren. Verken SA-ledelsen eller den vanlige SA-kjemperen forsto nå hvorfor dette kravet etter maktovertakelsen i økende grad ble ofret på alle nivåer - men fremfor alt når det gjaldt SAs oppgaver - til fordel for et kompromiss og en deling av makt og oppgaver med reaksjonen.

Støttet av sine tre millioner SA-krigere, som selv ubevæpnet allerede var den tallmessig sterkeste maktfaktoren i riket, begynte Ernst Röhm å gå til motangrep: I påvente av revolusjonens forventede andre fase begynte han å omdanne og reorganisere SA til en militær formasjon, og gjennom spektakulære appeller fra SA-grupper over hele riket, gjennom taler, proklamasjoner og marsjer økte han presset. Han erklærte

"Hvis borgerlige sjeler mener at det er nok at statsapparatet har fått et annet fortegn, at den nasjonale revolusjonen allerede har vart for lenge, er vi gjerne enige med dem for en gangs skyld; det er virkelig på høy tid at den nasjonale revolusjonen opphører og at den blir den nasjonale sosialistiske revolusjon. Enten det passer dem eller ikke, vil vi fortsette vår kamp. Når de endelig forstår hva som står på spill, med dem, hvis de ikke vil, uten dem, og hvis det må være, mot dem."

Og til slutt, den 18. april 1934, kom den åpne krigserklæringen mot reaksjonen på en måte som ikke lenger kan overgås, da Ernst Röhm i en tale uttalte følgende

"Men vi har ikke gjort en nasjonal revolusjon, men en nasjonalsosialistisk revolusjon, og vi legger særlig vekt på ordet "sosialistisk"! Der disse nasjonale kreftene i mellomtiden, i tillegg til sin nasjonale tenkning, har lært og praktisk praktisert sosialismen, kan de fortsette å marsjere med oss. Men i den grad de tror at vi vil gjøre den minste innrømmelse til vår konsekvente sosialistiske vilje for deres skyld, tar de alvorlig feil."

Reaksjon og revolusjon er naturlige dødsfiender. Det finnes ingen broer over, for det ene utelukker det andre. Da det nye regimet i Tyskland overtok makten, gjorde det ikke hensynsløst opp med det gamle og enda eldre systemets bærere og håndlangere. I dag finnes det mennesker i offentlige stillinger som ennå ikke har kjent en eim av den nasjonalsosialistiske revolusjonens ånd. Vi klandrer dem ikke for at de har en holdning som er blitt innhentet av utviklingen, selv om vi ikke anser det som heldig at de er blitt eliminert i stedet for å bli likestilt. Men vi kommer til å knekke nakken på dem hardt og nådeløst hvis de våger å bekrefte denne reaksjonære holdningen."

Slike og lignende proklamasjoner, som ble gjentatt i dusinvis i løpet av disse månedene, førte i økende grad til rykter om at Ernst Röhm planla et kupp - at den andre revolusjonen, som han mente var nødvendig, skulle utløses av et SA-opprør.

Men dette ville være en fullstendig feilvurdering av Röhm:

Ernst Röhm var alltid en lojal og trofast tilhenger av Føreren - riktignok ikke en bysantinsk ja-siger og smigrer, men en selvsikker og selvtenkende venn. Med bevæpningen av SAs elitetropper (Stabswache), omorganiseringen av SA som militær styrke og med sine appeller og proklamasjoner forberedte Röhm ikke et statskupp, som vanskelig kunne iscenesettes på en så åpen og provoserende måte. Det var hele tiden klart at revolusjonens andre fase ikke skulle innledes mot Adolf Hitler, men med ham, men det var også hele tiden klart at Röhm, som i 1924, ville trekke seg og gi tilbake sin stilling hvis Føreren gikk imot ham. Et klart bevis på dette er at Röhm ikke hadde sagt opp sin stilling i den bolivianske hæren da han kom tilbake til Tyskland, men bare tatt permisjon - med andre ord holdt veien tilbake åpen i tilfelle han ikke kunne gjennomføre sine ideer! Verken den 30. juni 1934 eller senere var det derfor fare for et SA-opprør: "Röhm-kuppet" var i realiteten et kupp mot Ernst Röhm - muliggjort av en nervekrig og intriger fra reaksjonens side, som Føreren lot seg lure av.

Nå skal man imidlertid ikke komme med noen billig kritikk av Adolf Hitler: Röhm ønsket ikke å kuppe, men han ønsket å utøve press - også på Føreren for å få ham til å slutte seg til hans ideer. Bare dette var et brudd på "grunnloven" for SA, som ikke har lov til å føre sin egen politikk, men alltid må forbli en militant underavdeling av partiet og underordne seg dets strategi og taktikk. Dette bruddet ville utvilsomt ha rettfærdiggjort en avsettelse av stabssjefen. Det var også uansvarlig i en så ansent innenrikspolitisk atmosfære, der et SA-kupp ikke var mulig, men et reaksjonært Reichswehr-kupp stadig var mulig og også ble truet ved flere anledninger. Et slikt kupp kunne ha ført til borgerkrig!

Lurt av kupptrykker og reaksjonens intriger, styrket av rivaliserende Röhm-motstandere i partiet, presset av stabssjefen og truet av reaksjonære restaureringsbestrebelse, tjente Hitlers handlinger den 30. juni 1934 i hans øyne til å forhindre en forestående borgerkrig. På denne bakgrunnen blir henrettelsen av SA-lederne forståelig. Man verken kan eller skal ønske å dømme om skyld og tragedie fra den historiske observatørens komfortable lenestol femti år senere!

Man kan imidlertid trekke lærdom for nåtiden og fremtiden av historiske erfaringer - slik vi allerede har gjort med SAs første tragedie 9. november 1923: Den underliggende spenningen i SAs dobbeltkarakter - militær eller rent politisk - ble to ganger utløst i dramatiske hendelser: Begge gangene var SA på høyden av sin makt, og begge gangene mistet det makten i blodige oppgjør som ikke etterlot det noen sjanse. Etter 1923 var det en riktig beslutning å fjerne SAs militære karakter og omdanne det til en utelukkende propagandistisk effektiv partihær. Ernst Röhm tok feil den gangen. SAs oppgave var ikke å bekjempe systemet det kjempet mot militært, men å samle nasjonens kjempende elite i sine rekker og gjennom SA-ånden vinne de brede folkemassene for nasjonalsosialismen for å gjøre en lovlig

revolusjon mulig for NSDAP. Det er slik vi har forstått SA-tradisjonen, og det er slik vi anvender den i dagens kamptid.

Den 30. juni 1934 var imidlertid den nasjonalsosialistiske bevegelsen allerede ved makten, og SA hadde i hovedsak oppfylt sin oppgave. I en slik situasjon gjelder det nå å gjennomsyre alle institusjoner og maktbastioner i den borgerlige staten med nasjonalsosialistisk ånd, omdanne dem og stille dem under partiets autoritet. Dette omfatter fremfor alt alle former for indre og ytre statssikkerhet. Disse områdene er de klassiske oppgavene til et seirende SA og nasjonens militante elite som er organisert i det! Uten en slik kamp mot den borgerlige reaksjonens maktbastioner forblir en revolusjon ufullstendig og må mislykkes og bryte sammen under de store påkjenningene, slik den til slutt gjorde. Denne gangen hadde altså Ernst Röhm rett.

Den konsekvente og nådeløse kampen mot reaksjonen er derfor det syvende kravet i SA-tradisjonen. I lys av SAs og dets store stabssjefs blodige og tragiske historie står vi helt bevisst og ubønhørlig i denne SA-tradisjonen, som kommer klart til uttrykk i Ernst Röhms allerede siterte ord:

"Reaksjon og revolusjon er naturlige dødsfiender. Det finnes ingen broer som går igjen og igjen, fordi den ene utelukker den andre."

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABENORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

Halbtag Ideen nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Initiative von Heilmann, Verhöfing, Verhöfing und Verhöfing haben nicht angegeben, das kann die gesamte Literatur zum globalen Führer Adolf Hitler zu einem ist.

Alle Nationalsozialisten sind weniger affektuelle, Völk- und Rassenmenschen als ein Schicksal an Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völk.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des bedrohlichen Völkertum ist keine noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der menschliche Körper ist nicht dabei, die Völkertum - gegen alle weißen Völk (?) - zu beugen. Seine Mittel und Einrichtungen, Chiffren und Kommunikation.

Die "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im "Steuerkampf", ob als Propagandamittel, handlich oder auf einem Bildschirm, andere Art. Jede Nationalsozialisten ist eine Pflicht.

Hilf Hitler!
Conrad Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1665 19 June 2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related. Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Well I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.mourningthetrident.com/truth.htm). I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has

the **NEW ORDER**

Number 179 (7/20) Printed 17/21 April 20, 2021 (126)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Details of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciences and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of assembling genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and non-writing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Conrad Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjionalistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info